

червени шепки, саблитѣ блѣстятъ въ ржцѣтъ имъ, и всички летятъ, между скалитѣ, сякашъ че ли сж птици или диви звѣрове, нито единъ нѣма да сбърка пхтътъ. Затржбятъ съ тржбата — тѣ на дѣсно, затржбятъ съ тржбата — тѣ налѣво, затржбятъ съ тржбата — тѣ изведнѣжъ ще се събератъ при сотника, затржбятъ съ тржбата — тѣ всички ще се распилятъ като испоплашенъ орлякъ птици, и прѣлуската по горитѣ и долините. Това сж орли, а не людие! Душага на хайдутина трѣбва да се радва, когато го гонятъ такива юнаци.

Старийтъ Стефанъ се горѣщеше, защото той отъ всичката си душа обичаше казацитъ, Славянитѣ, ако и да бѣха тѣ царска конница, а желѣзнийтъ стотникъ му се прѣдставляваше такъвъ сжщо юнакъ, какъвто бѣше сѣрбскійтъ Велко или Крали-Марко; по негова заповѣдь, той не би пожалилъ старитѣ си кости, а би отишелъ да юнакува съ казацитъ — Славянитѣ, макаръ тѣ и да сж царски войници.

Старецътъ турн ржката си на ухото и се поуслуша: — О, хо! Ставайте, кучето излая, това е Балканъ, който дава гласъ. А ето, чува се лаяние и отъ другата страна, приближава се къмъ изворотѣ.

— О, хо! Да не губимъ врѣме, да станемъ и да бѣгаме — казацитъ идхтъ!

Кушчията отмѣсти камака: — Заповѣдай, вѣйводо, а ти, стај че вѣрви на ловъ съ казацитъ.

— Не, не така; вѣйводата ще дойде съ мене, а пѣкъ ти се скриј въ пещерата. Не отъ една пещъ азъ съмъ ялъ хлѣбъ и знамъ, че кучето съ котката не трѣбва да се оставя наедно, а по-добрѣ е да се държатъ раздѣлени. Той улови вѣйводата за ржката и го поведе. Кушчията извика подирѣ имъ: „щастливъ пхтъ“ получи въ отговоръ: „Слава Богу“ и се скри въ пещерата.

И двамата можаху да се катерятъ по скалитѣ. Вѣйводата не бѣ забравилъ нито една пхтечка, нито една урвичка; тукъ е неговата родина. Той я нанусна още лато бѣше момъкъ, за да избѣгне расправата съ началството за своитѣ дѣла; но всѣка година, въ врѣме на